

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa G. Z.
przeciwko J. G.
o wydanie ruchomości i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki G. Z. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 24 maja 2018 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy

przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanym przypadku spór między stronami dotyczył wydania ruchomości oraz tego, czy powódce przysługuje wynagrodzenie w kwocie 69 000 zł za korzystanie przez pozwanego bez tytułu prawnego z ruchomości stanowiących jej własność oraz odszkodowanie w kwocie 51 000 zł za pogorszenie ich stanu (zużycie oraz częściową utratę). Sąd pierwszej instancji oddalił powództwo, a Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji powódki, dzieląc szczegółowe ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, poczynione na ich tle oceny prawne oraz ustosunkowując się do zarzutów apelacji.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powódka oparła na istnieniu istotnych zagadnień prawnych dotyczących kwestii rozkładu ciężaru dowodu w sprawie o wydanie ruchomości, w której właściciel wykazał fakt objęcia przez posiadacza we władanie określonych ruchomości, a pozwany wskazał na odmienny skład posiadanych ruchomości z uwagi na okoliczności, które nastąpiły w okresie po objęciu ich w posiadanie oraz kwalifikacji dobrej lub złej wiary posiadacza w kontekście art. 225 w zw. z art. 224 k.c. w oparciu o gotowość posiadacza do wydania rzeczy właścicielowi.

W nawiązaniu do tak sformułowanej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej,

jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu jego rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

Skarżąca nie wykazała tak rozumianej przyczyny kasacyjnej; w istocie przytoczone zagadnienia nie wskazują na poważne, dotychczas nie rozstrzygnięte, wątpliwości jurydyczne związane z wykładnią art. 6 k.c. art. 224 k.c. i 225 k.c., które zresztą są przedmiotem licznych orzeczeń i opracowań naukowych, w tym komentatorskich, lecz kontestuje w powyższy sposób przeprowadzoną przez Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Z ustaleń tych wynika, że pozwany nie uniemożliwił powódce odebrania należących do niej ruchomości; nie korzystał w jakikolwiek sposób z tych ruchomości, natomiast ponosił koszty ich przechowania, nie mając ponadto w związku z nieodebraniem przez powódkę ruchomości, możliwości wynajęcia lokalu użytkowego kolejnemu najemcy. Nie ma zatem konieczności ani racjonalnej potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat interpretacji przywołanych we wniosku o przyjęcie skargi przepisów k.c., zwłaszcza, że Sąd drugiej instancji osadził rozważania prawne dotyczące ich wykładni na zaaprobowanych ustaleniach faktycznych Sądu pierwszej instancji i odniósł je do okoliczności niniejszej sprawy. Nie ma także podstaw do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona w kontekście zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., skoro stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.